

REDACȚIA

Arad, strada Aulich Nr. 1

ABONAMENTUL

Pentru Austro-Ungaria:
pe un an 20 cor pe 1/2
an 10 cor; pe 1/4 de an
5 cor.; pe 1 lu: 2 cor.
Vrî de Duminecă pe an
— 4 coronee. —
Pentru România și
trălnătate pe an:
40 franci.

Manuscrisurile nu se napofază

TRIBUNA POPORULUI

ADMINISTRAȚIA:
Arad, strada Aulich Nr. 1

INSERȚIUNILE:

de un șir armoni: prima
dată 14 bani; a doua oară
12 bani; a treia oară 8 b.,
de fiecare publicațiune.

Atât abonamentele cât și
inserțiunile sunt a se plăti
înainte în Arad.

Scrierile nefrancaute nu se
primesc.

GERMANIA ȘI FRANȚA.

(b) Antagonismul și ostilitățile de decenii între Franța și Germania formează în Europa nodul gordian, în giurul căruia se învârtă chestia: *pace ori războiu?*

Dacă țările continentului nostru gem încă și azi sub povara aproape insuportabilă a militarismului, vina principală o poartă Franța și Germania.

Generația actuală a Franciei n'a uitat încă nimic din trecutul umilirii neamului; n'a uitat nici un moment din deruta franceză față de urgia Neamului. În vis, în zi și noapte, Francezul vede încă și azi în sulutul său fălăind drapelul cu vulturul prusiac, ce odinioară atât de mult a săngerat inima unui neam mare, care mândru purta stindardul civilizației și al culturii universale.

Porțile Parisului falnic — și azi arată încă urme de această umilire a unei națiuni, care răcnind și-a plecat genuchele înaintea unui vecin lacom și nesațios; brațele multe și scaldă de sânge vărsat pentru a patriei mărirea și azi sunt vedenie de înflorare înaintea Francezului; miliardele, în care s'a contopit și o coroană, pentru a satura nesațul inimicului, și azi le vede Francezul strălucind și rostogolindu-se în vistieria unei puteri vecine, care a năruit gloria de veacuri a unui mare popor din lume.

Alsația și Lorena, acest vecinic mer de ceartă între neamurile acestor două țări puternice, vor rămâne și mai departe la locul lor, și istoria căderii lor de la sinul țării-mame, neuitată rămâne îndeosebi pentru poporul francez.

Evident, că Francezul cu Germanul numai prietenii nu puteau și nu pot să fie. —

Sunt însă interese mari și multe în viața de stat a popoarelor, cari se ridică peste sentimentalism și orgoliu național; interese comune, cari cu necesitate imperativă se impun pentru planarea de conflicte și pentru obținerea unei căi de apropiere și de împăcare între certăți.

Presemne de această natură vedem decurând ivindu-se între Germania și Franța. Și sunt bune aceste semne, pentru-că numai bine poate să rezulte pentru continentul nostru din această nouă evoluție în politica europeană.

Sunt amândouă, Germania și Franța, două mari puteri cu doruri de mărirea, cu forțe expansive, cari nu încep între limitele lor de-acasă. Au dorință și avé-vor încă tot mai estinse,

afară de acest continent; ear' acolo — interese au, cari adese-ori se întâlnesc.

A trebuit o Chină să se ivească și în harță să se pună cu Europa, pentru-ca aceste interese să se trezească într'însele. Și, în adevăr, dela izbucnirea tulburărilor în această uriașă împărăție a Răsăritului depărtat, în Berlin ca și la Paris, — oamenii se preocupă de gândul, să găsească modalitatea pentru o dorită apropiere între olaltă.

Zilele trecute „Kölnische Zeitung“, ear' acum marele ziar „Münchener Allgemeine Zeitung“, amândouă foii dintre cele mai serioase în Germania, se ocupă de chestie și favorabil se discută amândouă pentru ambele state.

Istoria timpului nostru e martor viu, că civilizația și cultura peste tot în Franța și în Germania își au izvorul și leagănul, din care s'au împărțit toate popoarele și țările moderne ale lumii. Din Franța au pornit ideile cele mai mărețe, cari au transformat fața lumii și pe cari s'a întemeiat societatea omenească în forma și în întocmirea ei de azi. În Germania găsim câmpul cel mai fertil pentru adevărata cultură serioasă, la care cu drag și însetați aleargă toți fiii neamurilor doritoare de progres.

Cine, prin urmare, nu s'ar bucura din inimă, dacă formă reală ar lua svonorile despre o atât de mult dorită apropiere și pacinică conviețuire între aceste două state vecine? Îndeosebi însă noi, popoarele mici și cu indispensabilă trebuință de liniște și pace, am saluta vesel și cu dragoste dela sine înțeleasă această nouă schimbare în sinul societății popoarelor.

Dee Dumnezeu, ca ideia trup să ia cu o oară mai curând de cum noi am așteptat-o.

Agrarii, după-cum aflăm din ziarele maghiare, sunt pe cale de-a se constitui ca o grupare parlamentară, care de altfel va intra cu totul în cadrele partidului guvernamental. Scopul grupării este de a contrabalansa mercantilismul ovreiesc, care și mai deunăzi atacase cu violență prin organul său „Pester Lloyd“ pe ministrul Darányi pentru veleitățile sale agrare exprimate la congresul din Paris.

„Magyar Szó“, se năpustește asupra noului „partid“, care are tendința de-a încălca „liberalismul“ partidului „liberal“ și printr'aceasta de a înlocui liberalismul maghiar printr'o domnie seniorială, medievală, a marelui proprietăți.

Chestia emigrărilor, a început să preocupe și cercurile hotărâtoare din țara noastră. Încă în luna trecută s'a ținut în Sătoralja-Ujhely o conferință prezidată de contele Andrassy Sándor, în care s'a discutat chestiunea măsurilor ce ar fi să se ia contra emigrărilor cari amenință cu despoperarea ținuturile din nordul Ungariei, ținuturile slovacăști.

Ziarul „Magyarország“ a scris o serie de articole în această privință, conchizând, în ce privește ținuturile slovacăști, că emigrarea se datorește, în mare parte imigrației ovreiești din Galiția. Lepra ovreiască prin uzurării și șarlatanii reduce la o totală ruină populațiunea puțin cultivată, puțin rezistentă, căreia statul nu-i oferă nici un mijloc de-a putea combate pe acaparatorii venetici.

Decurând s'a constituit un comitet, care a ținut o consfătuire în Sătoralja-Ujhely, și a fixat în scris punctele pe cari le socotește de a fi luate în băgare de seamă, și a fi aplicate, pentru-ca cel puțin în parte să se pună piedeci emigrărilor.

Resultatul discuțiilor sale comitetul îl va prezenta la congresul ce se va ține în luna Octombrie, și la care va lua parte și un delegat al ministrului agriculturii.

Situația în Austria, cu toate speranțele pe cari le-a nutrit primul-ministru Körber, pare a merge earăși spre rău. După un consiliu de ministri, care a durat mai multe ore, se vestește din izvor demn de credință, că ministerul nu mai speră să poată pune la cale o împăcare între partide, ear' deschiderea Reichsrathului nici n'a ajuns în vorbă.

Știrea înregistrată și de noi despre înființarea unei a 2-a universități cehe în Brünn, se desminte categoric din partea cercurilor vieneze.

Ajutorul de stat.

Afacerea cu întregirea salariilor preoțești a ajuns într'un stadiu care ne face a crede că în curând se va rezolva definitiv.

Din izvor competent primim, în privința aceasta, următoarele informațiuni:

In ministere actele înaintate de consistoarele române au fost cercetate cu multă severitate. Așa se explică faptul, că dintre fasiunile și actele preoților români gr. or. de pe teritoriul consistoriului aradan și oradan de pildă, s'au retrimis vre-o două sute. S'au retrimis d'asemeni multe și din actele înaintate prin consistoarele din Sibiu și Caransebeș.

In ce privește consistoriul aradan, referentul respectiv, P. C. Sa protosințelul I. Pap lucrează din greu și s'au recercat deja și protopresbiterii să ajusteze cât mai curând actele dificultate, așa că în curând se vor prezenta toate în regulă.

Celor, căror li-s'a încuviințat deja licuidarea ajutorului, în curândă vreme li-se va plăti la consistoare ajutorul de stat. Mai sunt de îndeplinit numai câteva formalități.

Credem că va produce bună impresie și un alt fapt: prin inițiativa referentului I. Pap s'a cerut și bani de cuartir pentru preoții cari n'au casă parochială și nici echivalentul în bani. Ministerul a încuviințat.

Dr. V. Mihalyi și Dr. I. Radu.

Blaj, 10/23 August 1900.

(§) Câtă speranță ni-am legat de amândoi! Dr. V. Mihályi a fost primit în metropola Românilor gr.-catolici cu o însuflețire, cum n'a mai văzut Blajul. Episcopul, care mergea cu politica militantă până în congregația comitatensă, unde nu odată i-a pricinuit zile grele guvernului, acum, că a ajuns metropolit în primul rând prin *voința poporului*, căci poporul îl candidase la locul întău, de sigur că în tot restul vieții sale se va conduce numai și numai de *sentimentul poporului*.

Așa ni-am zis toți. Același lucru l'am așteptat și de la tinerul episcop al Lugojului, pe care l'am văzut și auzit cuvântând în catedrala, de atâția mari prelați sfințiți, îndreptându-se poporului, în șirele căruia lacrima de bucurie mai ales bătrânul Radu, *șeran* din părțile ardeleni.

Amândoi sunt apoi bărbați culti, și dacă metropolitul Mihályi se și trage din părinți cari la 1848—49 erau cu Kossuth, — cele întemplate de atunci și până azi cu neamul românesc de sub oblăduirea ungrească nu sunt de natură a-l îndemna fie în calitate de Român, fie ca prelat român, să mână apa pe moara șovinismului.

Atitudinea lor cu privilegiul sârbărilor catolice recente, tocmai de aceea, ajunge inexplicabilă.

Fără să căutăm a micșora însemnătatea istorică a creștinisării Ungurilor, căci n'avem obiceiul de a batjocori istoria altor neamuri, punem simplu întrebarea: după atitudinea în afacerea autonomiei catolice, când ambii acești prelați s'au conformat spiritului dominant între credincioși, cum se împacă colinda pe la Strigoniu?

Pentru-că din două una: aniversarea de 900 ani a creștinisării Ungurilor ori e sărbătoare națională ori e confesională. La cea națională evident că Românii n'aveau ce căuta. Și atât de puțin națională a fost considerată și între Unguri, încât Ungurii de alte confesiuni nu s'au amestecat cu iubitanții din Strigoniu.

Rămâne atunci partea confesională. Noi ni-am unit însă cu Roma, cu leagănul naționalității noastre. Cel puțin așa accentuăm la toate ocaziunile. Cu Ungurii catolici, din punct de vedere confesional, nu putem avea deci legături mai intime de cât cu ori-și-ce alți catolici, din alte țări. Căci dacă nu așa ar fi, dacă n'am simți cu toții așa, prelați și popor, atunci cum era să se producă mișcarea imponentă din anul trecut, când cler și popor a protestat împotriva ori-cărei tendințe a Ungurilor catolici de-a ne aduce și pe noi sub o pălărie comună, fie aceea pălărie chiar a unui primat mai puțin șovinist decum e Vaszary?!

Și dacă ne apărăm azi de *silnicia catolicismului maghiar*, de ce să ne ducem mâne la jubileul acestui catolicism, care cu cât se întărește, cu atât devine mai amenințător pentru biserica noastră națională?

Și incontestabil, că prezența prelaților români la astfel de sărbări ridică nimbul, întărește decel catolicismul.

Că episcopul Gherlei s'a dus la jubileu, n'a surprins pe nimeni. Ce n'a făcut el oare pentru batjocorirea bisericii române a cărei păstor se întitulează?... Doar și coloanele „Unirei“ mărturisesc despre aceasta.

Un Dr. D. Radu și un Dr. V. Mihályi însă alături, — eată ce ne pune pe griji și ne face să întrebăm: oare ce motive de ordin politic mai înalt i-a îndemnat să se ducă la sărbările Maghiarilor catolici, tot așa de șoviniști ca ori care reformat ori Ovreiu dușman al crucei?!

Mulțumirea M. Sale Monarhului.

M. Sa Monarhul, atins plăcut de feliicitările multe ce i s-au adresat cu prilegiul aniversării zilei nașterii sale, când a împlinit 70 ani, a trimis cu data de 19 August din Ischl primului ministru Széll o scrisoare, în care spune:

„Aștept popoarele Ungariei (Magyarország népei), că am consacrat viața mea binelui lor, că mă simt fericit să pot promova feliicitarea lor, că stăpînii tari pe care se razimă viitorul patriei, îi văd în ordine, în patriotism și încredere reciprocă“.

Au înțeles patriei?

Et vorba de popoare, care nu de un singur popor, cum le place Ungurilor a se gira când vor să afirme că sunt... singurii alcătuitoari de stat!

Sârbi și activitatea.

Ziarul „Branik“ din Neoplanta se ocupă la loc de frunte de atitudinea ce va trebui să aibă aliații noștri Sârbi în fața viitoarelor alegeri parlamentare.

Deși la congresul naționalităților ținut la 1895 în Budapesta s'a luat hotărîrea, ca Românii, Slovaci și Sârbi, cu un cuvînt naționalitățile aliate, să ia o atitudine de rezistență pasivă, între Slovaci se observă o mișcare contrară acelei hotărîri, — zice „Branik“ — iar Românii de asemenea sunt dispuși de a abdica de atitudinea lor de mai înainte.

De unde a luat ziarul sârb informațiile în ce-i privește pe Români, care nu s'au declarat încă, nu cercetăm. Vedem numai, că numitul ziar se declară hotărît pentru activitate, sperând în spriginul Românilor.

„Branik“ speră, că judecătura de Curie va asigura curățenia alegerilor, iar presiunile la alegeri încetînd, candidații sârbi naționaliști vor pute fi aleși, și vor intra în parlament.

Chichinda-mare și confiniul militar ar fi sigure pentru Sârbi; cercul electoral al Bisericii-Albe, cu spriginul Românilor, de asemenea ar fi asigurat. Apoi Zombor, Neoplanta, Panciova, cercurile Canijer turcești, Becel, Tovariso-vei și Culpiniei, sunt cercuri, în care Sârbi, deși sunt în minoritate, într-o constelație favorabilă le-ar pute câștiga.

Apropierea dintre Francezi și Germani.

Ocupându-se de articolul ziarului „Münchener Allg. Zeitung“ privitor la apropierea dintre Franța și Germania, Alfred Duquet scrie în „Patrie“ următoarele:

„Articolul acesta pe mine nu mă surprinde cătuși de puțin. Prusiani cu mare trecere și sus puși deja de mult mi-au vorbit în acest sens. Când am scris adică istoria asediării Parisului, a trebuit să cer diferite informații dela statul major prusian. M'am adresat deci d-lui colonel Schwarzkoppen, atașatul militar dela Paris al Germaniei, cu a cărui mijlocire am primit apoi dela Berlin informațiile necesare. S'a încheiat astfel între noi un raport amical și așa adesea am vorbit despre urmările războiului dela 1870. Nainte cu trei ani eată ce mi-a zis colonelul:

— Vezi, d-le Duquet, singurul lucru practic ar fi o alianță germano-franceză. Suntem cele două națiuni culte ale lumii. Dispunem de forțe armate uriașe. Te asigur, că alianța aceasta este dorită de toți Germanii.

Articolul ziarului francez face mare senzație, căci el pledează pentru a se netezi drumul apropierii între cele două națiuni.

Fresa străină

și
Conflictul Româno-Bulgar.

Marele ziar francez „Le Temps“ cuprînde următorul articol, cu privire la conflictul româno-bulgar:

București și Sofia.

Ne amintim de moartea recentă a profesorului Mihăileanu din București. Victima era de multă vreme un obiect secret de ură pentru revoluționarilor macedo-bulgari, al căror comitet central e la Sofia. Aceștia au două „capete de turc“: acel al turcilor, mai întâi, apoi românii din Macedonia, pe care îi acuză de frați țelși, vîndați asuprașorului, capabili de a întârzia pentru totdeauna emanciparea poporului macedonean prin dorința ce au de-a face să profite din aceasta exclusiv rasa și țeara lor.

Guvernul român el însuși nu este menajat de ei.

Bulgarii din Macedonia și macedonenii din Bulgaria îl acuză fățiș că încurajază pe românii stabiliți în Macedonia să păstreze o atitudine plină de supunere și deferință către turci. El e considerat cu ușurință la Sofia

ca campionul statului care și singur băi în roatele emancipării macedonene.

Românii din Macedonia și guvernul român, iată cei doi inimiți principali ai comitetului revoluționar, care pregătește în liniște la Sofia ridicarea unei națiuni noi.

Dar el n'ar înțelege nici să-i atingă, nici să-i suprime. Nu s'ar pute scăpa de cei dintâi decât printr'un masacru, de al doilea decât printr'o revoluție la București. Cele două mijloace sunt afară de chestiune. A trebuit să se găsească altă ceva.

Dacă judecăm după evenimentele recente, revoluționarilor macedo-bulgari ar fi inaugurat o politică consistînd în a impune poporului român, dacă nu guvernului român, prin omor și teroare. Doi bulgari refugiați în România au fost de curînd omorîți prin agenți ai comitetului din Sofia, iar, pe de altă parte, se cunoaște soarta lui Mihăileanu. Asasinul profesorului, un tîner de 20 ani, numit Stoian Dimitroff, ar fi declarat că a fost înarmat de un agent revoluționar cunoscut de poliția română, care i-a promis nemurirea.

„Numele meu, zicea el, va fi scris în istoria Bulgariei!“

Dar e ceva mai mult. La Sofia, sunt stabiliți un număr oare-cere de negustori îmbogățiți, macedonenii de origine, dar deveniți români prin naturalizare cu mulți ani înainte. Ei doresc mult emanciparea macedoniană, dar nu prin pușca bulgărească, nici pentru profitul Bulgariei, ceea ce nu face jocul comitetului din Sofia.

Negustorii români au fost, deci, amenințați în tîm cu moartea; mai mulți dintre ei ar fi fost asasiinați; ceilalți s'au răscumpărat printr'o mare subscripțiune.

Guvernul român s'a mișcat. El a înțrebat pe guvernul bulgar, după asasinarea lui Mihăileanu, dacă va mai continua încă multă vreme să acopere cu protecția sa comitetul ce funcționează la Sofia. D. Ivan-tchhoff, ministru de afaceri străine din Sofia, a răspuns că guvernul bulgar nu va p-o-cede contra macedonenilor locuind la Sofia de cît atînet cînd complicitatea lor în asasinat i-ar fi dovedită prin însăși piesele procesului.

Era un răspuns rezonabil. La aceasta guvernul din București a pus înainte a doua plîngere a sa și a făcut cunoscut la Sofia într'un mod politic dar ferm, că așteptînd ordonanța în afacerea Mihăileanu i-s'ar părea de dorit să se facă să înceteze persecuțiunile pe care le sufer românii din Bulgaria.

Jurnalul oficios din Sofia respinge orice înțelegere între guvernul bulgar și comitetul revoluționar din Sofia și acuză pe românii că profită de ocaziune pentru a căuta

pretexte minstre, spre a vărsa opera Bulgariei în Balcani. Jurnalele austriece aprobă cu vigoare atitudinea României. Fie care știe la ce interese deosebite răspund aceste pledări diferite.

În timpul acestei anchete continuă la București. Dovezi sunt adunate.

Piesele vor fi, se zice, supuse, împreună cu corespondența între cele două state, tuturor marilor puteri din Europa imediat ce fie-care din ministere va complecta dosarul său. Lucrurile stau aci.

Războiul din China

Ziarului „Standard“ i-se raportează din Shanghai, că Chinezii și-au format la sud-vest două tabere mari, avînd acolo multime de cavalerie. Trupele lor staționate la Shanghai au primit ordin să plece la Peking, în luptă crâncenă și foarte probabil între Chinezi și trupele aliate.

Starea liniei ce leagă acest loc cu Pekingul, e foarte îngrijitoare. Puterea armată, ce ține paza drumurilor, nu e îndestulătoare pentru aliați.

Palatul imperial în flacări.

O știre sosită la Londra vestește, că Pekingul și azi e în flacări. Arde acum și palatul imperial.

Impărăteasa și Thuan prizonier.

Cu data 24 August se telegrafează la Londra din sorginte chineză, că împărăteasa văduvă și prințul Thuan au căzut prizonieri în mâinile Japonezilor.

Știri chineze anunță, că tînerul împărat n'a însoțit pe împărăteasa, a rămas în Peking sub scutul trupelor aliate.

Cadavrul ambasadorului german.

Ziarului „Berliner Localanzeiger“ i-se raportează, că ambasadorul german Ketteler a fost ucis de polițai chinezi, la poruncă mai înaltă. Cadavrul lui a fost apoi ascuns, și acum un Chinez a arătat locul, unde a fost pus. Azi, Sâmbătă, va fi înmormîntat de trupele aliate, cu mare pompă militară.

Foia „Trib. Poporului“.

Un măgar mai mare.

De

M. Fiola.

Larochefoucauld zice, că este cu mult mai ușor să găsești o amantă, decât la urmă să scapi de ea. Eu aș fi de părere, că lucrul din urmă e odată ar fi chiar imposibil, dacă tot omul, fie ori și cît de mare măgar, n'ar găsi un măgar și mai mare decât este el însuși. Nici un om nu este atît de măgar, încât să nu găsească unul și mai mare! Se pare paradox; însă eu am să dovedesc, că vorba aceasta are tot dreptul de existență.

Istoria s'a petrecut într'un vagon de tramvai, acolo am făcut cunoștința domnișoarei. Nu înțeleg, ce fel de idealism imposibil mă cuprînde; pe mine mă poate fere-mea un moment și fata cea mai urîtă, dacă are față palidă și dacă în ochii ei zace o „melancolie“ oare-care, pe care o

cîntă poezii în cele mai monstruoase variațiuni. — Ședeam tînit la locul meu, ează ea sta în picioare nainte mea ținîndu-se de o canea. Mijlocul ei svelt peste măsură, se mlădia ca o trestie bătută de vînturi, și ochii ei melancolici se uitau la mine atît de rugător, încât îmi părea că prin vinele mele curge apă ferbinte și ca și mușcat de un șerpe am sărit din loc și i-l am oferit. Ea mi-a mulțumit, ah, atît de jalnic, nu știu cum, încât inima mea începea deja să se topească. Adevărat că domnișoara era slabă, avea nas prea mare și buze prea subțiri, însă avea o culoare palidă și o privire melancolică, cum am spus mai înainte, și împrejurarea aceasta — o recunosc spre rușinea mea, — este de ajuns să mă scoată din sărite cît-va timp. Mă uitam cu dor la ea și cu același dor se uita și ea la mine; ne cam potriveam la stat și la măsură, prin urmare ne și iubiam.

Lucrul se încurea din ce în ce mai mult. Un oare-care flăcăiandru, rău năvălit, a călcat-o pe bătășuri, ează dînsa de durere a țipat grozav. Am aplicat tinerului un ghiont, de era să-și dea peste cap, dacă nu s'ar fi oprit în ceialalți călători. O privire dulce, plină de iubire, m'a răsplătit pentru acest serviciu cavaleresc. — În sfîrșit avea să se coboare. A sărit de pe treapta vagonu-

lui, însă așa de grațios, de era să cadă, dacă eu n'aș fi prins-o. Acum era în brațele mele, ca și un frumos dar de Crăciun, primit în luna lui Februar. O durere grozavă picioarele și nu putea merge; ce să fac, natural, am chemat o birjă, i-am ajutat la urcat și am plecat amîndoi către locuința ei. La început nu vorbea nimic, dar în ochii ei plini de lacrimi cețiam o nespusă feliicitare. Mi-se făcea tot mai cald și deodată cu un ușor țipet — tronc — în brațele mele și... și m'a sărutat cu atîta foc și văpae, încât regretam în toată seriozitatea că de ce nu m'am asigurat pentru cazul de incendiu. Am mers cam un sfert de oră. — Nu mai știu cum a trecut vremea, și cum am scăpat teafăr de atîtea sărutări și îmbrățișări; am sosit în sfîrșit la țară ei.

„Acesta e salvatorul meu, idealul meu iubitul meu! Ori pe acesta, ori pe nici unul!“

Cu vorbele acestea a îmbrățișat pe tatăl său, un domn cu o mustață foarte marțială. Mustăciosul domn tată nu m'a învrednicit nici cu o privire; mi-a apucat mâna, a pus-o în mâna fiicei sale, și a zis emoționat: „Iubiții mei copii, să vă iubiți unul pe altul și fiți feliiciți, un soare veșnic strălucitor să lumineze căsătoria voastră!“ După aceasta a suflat șgomotos, ează eu,

ah, eu eram prins în laț, pentru-că domnișoara Brunhilda eșzuse eazăș la peștele meu, și a plîns o mică Niagara de lacrimi de bucurie, ce nu se poate descrie.

„Bine m'am pricopsit!“ gîndiam în mine și mai că-mi venia să îid de tîm. „Una din două: ori iau pe Brunhilda în soție, ori m'arunc în strada din al patruletaș, tertium non datur.“ N'aveam nici timp de socoteală, pentru-că nici na mi-șters bine sudorile reci ce-mi ieșeau pe frunte. Brunhilda mea și cu tatăl său au giaseră deja toate afaceri și privilegii la toaleta de mireasă, la călătoria de nunta la viitoarea noastră locuință. Ba mi-se pare că fost vorbă chiar și de aceea, că oare ce să fie și cine să nu fie nașul viitorilor noștri copii. Mi-am adus aminte de cuvintele poetului: „Henric, mă cutremur de tîm. Pîrul mi s'a făcut măciucă, florii strălucesc prin tot corpul meu. În mîna cu fotografii Brunhildei, pe care o primisem drept alina de iubire, cu urmele sărutărilor ferbinte pe buzele mele, și cu degetele aproape albe de mîna robustă a viitorului socru, am vălit din casă aproape nebun.

(Va urma.)

ȘOAPTE

Fulgere...

Cerul s'a întunecat. Uriașii noștri amenință lumea cu potop. Nu ne lăsa Doamne... îndură te de noi...

Fulgere, urmate de tunete feroase închiață în trupuri viața.

Cerul s'a mîniat... Va orde lumea de focul orbilor al fulgurilor?

Vine viața de-apoi!...

...Nimic nu surtem în fața ta, Doamne!

Cum urlă cel de sus, alunghat-a nouri, și cerul senin cărâș ne-a zîmbit o viață... Binecuvîntat ești, Doamne!

Lisandra.

— Una la zi. —

„Cu apă de colon nu poți spăla toate surburile din culina politică militante“, scrie Traian.

Etia de ce am fost necesități și noi ca adesea să mai turnăm și leșie peste produsele culinei „autoritate“.

Noutăți

Arad, 25 August 1900.

Noul păzitor al Coroanei. Întia dată ne pe care își va împlini-o Parlamentul după ce va fi convocat, va fi alegerea unui nou paznic al Coroanei în locul decedatului de la Jozsef. Este știut că păzitorii Coroanei sunt aleși de amendoară Casele împărănești, și anume, în persoanele unui catolic și unui protestant. De data aceasta se va alege un păzitor al coroanei catolic. Candidatul guvernului este, după cum se vestește, baronul Jozsika Samuel, fostul ministru pe lângă persoana Majestății Sale și președinte al statului rom.-cat. din Ardeal.

Italian flo-român. Afăm că d-na și dl Arro Albertoni, ambii artiști cu nume în Italia, d-na Albertoni a cântat chiar la opera din Milano, vor întreprinde o calătorie prin locurile populate de Români, pentru a ne cunoaște mai de aproape. Cu aceasta ocazie vor da și concerte. După cum ni se scrie, primul concert este proiectat să se dea la Blaj, unde d-na Albertoni are rudeni, iar celelalte concerte e vorba să se dea la Mehadia, Sibiu, Seliște, Brașov, apoi în România, în mai multe centre.

Manevrele în Bihor. Se știe, că regimentul 33 din garnizoana Aradului se află deja în gura Băișului unde sunt manevrele din 8-tan. Zilele acestea au plecat acolo și 400 rezerviști, chemați sub arme în fortăreața de aici, cari numai în 5 Septembrie se vor întoarce la Arad, împreună cu regimentul. — Învățătorii chemați și ei sub arme pentru mai multe zile, au desbrăcat erl „mondurul“ și au plecat acasă.

În a doua dare de seamă ce dl V. Onișiu, directorul gimnasiunii din Brașov a adresat privat la administrarea Fondului Mesel Studentilor, la eroziuni vedem figurând în două locuri câte 5 coroașe plătiți „Gazetei“ pentru publicarea multumitelor publice. Generos bărbat e dl Marășanu!

Duel între bărbat și soție. La o vilă din apropierea Filadelfiei s'a petrecut zilele trecute un duel cu sfârșit de tot tragic între un bărbat Sinclair și soția sa. În urma unei certe soția, care era foarte înfiată în tot felul de sporturi, deodată scese din buzunarul fustei un revolver și cu glas tare se adresă către bărbat: „La moment îți aduc și ție o armă de același calibru.“ Cu acestea se ură în viață și înmând un al doilea revolver, îl predete bărbatului cu cuvintele: „Te provoc la duel! Ai să te aperi, căci eu te împuşc!“ — Bărbatul a

primit provocarea și s'au înțeles să tragă din distanță de cinei pași. Au tras amândoi deodată și amândoi au căzut scldați în sânge. Novasta a nimerit pe bărbat în ochiu și l'a lăsat mort pe loc, iar ea a fost nimerită în cap. Dinsa a mai trăit încă trei zile și apoi a murit și ea între dureri cumplite.

Un inspector școlar „echt“ maghiar. Ministerul de culte a fost silit să ordone cercetare încontra inspectorului școlar Kubinyi Mihály din Macău (comitatul Csanadului), ca care adesea avem de fareă, și noi, dieceza Aradului. Acuza principală este că el iubeste prea mult — femeile, și anume are slăbiciune mare pentru învățătoarele și învățătoarele tinere. Ba în acuza ce s'a dat contra lui se spune că „nem idegenkedett“ — îl plăceau adesea și elevetele din școala de repetiție, așa că unii părinți s'au plâns chiar la tribunal.

Brava inspector!

Un lucru urit. N'am fi putut nici să gândim macar, ca, em cu mintea întreagă, să poată atât de temerar abusa de buna credință a presei. Un „correspondent“ din Băiș nu a trimis anume zilele trecute și noi am publicat în Neul 149 al ziarului nostru știrea, că „dl D. Lascu, candidat de advocat la Băiș, a răposat acolo în 20 i. e. n.“ — Primii acum chiar din partea dlui D. Lascu o scrisoare, în care cu indignațiune dela sine înțelegea desminte știrea „correspondentului“ nostru. Rectificând la acest loc știrea regretabilă, facem atenție pe domeniul corespondenței, să fie sincere și obiective în cele ce ne scriu, altfel vom fi silit să le închidem coloanele foii și să refuzăm publicarea scrisorilor lor. Regretăm, că nu putem să satisfacem cererea dlui Lascu, de a-l da numele corespondentului răstăcit, deoarece ca nu am scrisut nu-l mai avem și de nume nu ne aducem aminte. Înfierea însă faptul condamnabil și declarăm, că știrea din Băiș ni-s'a trimis.

Avis. Incurind va apăre: *Gramatica Română pentru învățământul primar. Partea II. pentru clasa IV. de Ioan Petranu.*

Un poet fecund. La Atena există un ziar satiric, anume Romios, redactat numai în versuri de către un singur redactor, faimosul poet Suris, de care zu vorbit de multe ori revistele literare din Paris.

Romios a intrat mai deunăzi în al 17-lea an. Cu acest privilegiu, ziarele din Atena publică câteva amănunte interesante asupra vervei fecunde a lui Suris.

În micul lui ziar, acest poet extraordinar n'a dat mai puțin de 257 mii de versuri, afară de alte poesii pe cari le-a publicat în mai multe volume și afară de colaborarea sa, anterioară apariției lui Romios, la site ziare satirice din Atena, colaborare care poate fi pretuită la 30—40 mii de versuri.

Prețul vieții străinilor din Peking. La știrea despre uciderea ambasadorului german *Kottler* la Peking, cum și în urma svonului, că Chinezii vor să măcelărească pe toți ambasadorii și străinii de acolo, împăratul Wilhelm al Germaniei declarase, că dă premiul de 1000 taeli pentru salvarea fiecărei vieți de om european, predat viu și întreg — autorității germane ori altei puteri europene. După statistica oficială, în Peking au fost tocmă 1000 Europei, dintre cari, scotând pe cei căzuți de arma ucizătoare a Chinezilor în timpul asediului, mai sunt încă în Peking cel puțin 800 Europei, cari acum toți sunt salvați. Prin urmare, împăratul german ar trebui acum să plătească cel puțin 900.000 taeli, sau vro 5.500.000 coro ne. Din această sumă Chinezilor de tot puțin li-s'ar veni, trupelor liberatoare însă suma întreagă. — O va plăti oare împăratul Wilhelm?

Nazarienișii, după cum se pare, nu prea se bucură de simpatie în Curtici, cu toate că acolo își au cubul. Așa, aprinzându-se casa nazarienișului N. Dănilă, ceilalți săteni nu au vrut să ajute la stingere, ci drept pedeapsă că numitul țeran și-a părăsit legea, l'au lăsat în grăj. „fraților“ cum își zic nazarienișii între dînși; „frații“ se vede că era însă pela vre-o „adunare“, destul că n'au grăbit la stingerea focului, și așa lui Dănilă nazarienișul i-a ars tot.

Moartea unui om celebru. Zilele acestea a murit în Paris deputatul socialist revoluționar radical *Cluseret*, în vîrstă de 77 ani. Prin el s'a stins viața unui om foarte interesant. S'a născut anul 1823. Tatăl său a fost colonel și băiatul asemenea a crescut între militari. După isprăvirea școlii în Saint-Cyr, băiatul a intrat în armată cu rang de sublocotent; ear' în 1848 cu rang de locotent a fost pus în garda națională din Paris, și ca comandant al unei companii, dînsul și-a condus trupa cu o bravură și vitejie extraordinară în contra muncitorilor răscolii. În timp de 6 ore a luat de la revoluționarii 11 baricade și 3 steaguri, vîrsând sângele poporului de rînd din Paris. Pentru asta a primit și distincții. În 1855 cu rang de căpitan a luat parte în războiul din Crimeea, unde s'a distins și a primit două răni. După asta s'a dus în Africa, unde s'a amestecat într-o atacere murdară, din care numai făgînd a putut să scape de pedapsa tribunalului de războiu. S'a dus apoi în America, unde după ce l'au zădărnicit speculațiile financiare și încercările pentru fondarea unui ziar, și-a recrutat voluntari și cu ăștia a plecat în Europa, unde s'a pus în serviciul lui Garibaldi. A luat parte în toate luptele pentru unitatea Italiei și ca colonel s'a reînțors în America după ce a primit știrea, că între statele de nord și sud de acolo erupsese războiul selavilor. Ca soldat pasionat, totdeauna a alergat după mîrozul pravului de poșcă. În armata statelor nordice ale Americii avansase până la gradul de general și a primit și dreptul de cetățean american. După terminarea acestui războiu a plecat în Irlanda, luând parte în răscoala Irlandezilor împotriva Englezilor. Nu mult după asta a ajuns prsonier la Englezi, ear' scăpînd de acolo, s'a dus în Franca, unde a început să scrie articoli radicali și foarte violenți în foile republicane. În același timp însă stătea în legătură secrete și cu Napoleon III. și numai pentru aceea nu i s'a alipit acestuia totu toate, fiind că nu-l plăcia destul de bine. În anii din urmă ai domniei sale Napoleon III. n'a mai tolerat nici un fel de critica, și pentru niște observații mai aspre chiar și Cluseret ajunsese în închisoarea din Sainte-Pelagie, unde a făcut cunoștința lui Varlin și a altor fruntași conducători de la „Internationale“. Aceștia au influențat asupra lui foarte mult și după ce a eșit din temniță, Cluseret s'a jertfit cu totul cauzei acestora. Continuînd însă publicarea articolilor soi violenți, el a trebuit să fugă în străinătate, prigonit fiind de guvernul împărătesc. La 1870 a fost în Paris marele proces al revoluționarilor internaționali și atunci s'a constatat, că Cluseret era unul dintre cei mai activi aderenți ai acestora. Când tot în acel an, la 4 Septembrie, revoluția din Paris a trîntit al treilea imperiu, Cluseret s'a grăbit la Paris, nu însă ca să-și imbie serviciul său de soldat excelent patriei sale nenorocite, ci tocmă din contră, — și asta caracterizează perversitatea unor asemenea suflete, — ca să îngreuneze prin presă acțiunea guvernului republican. Chiar și Rochefort a înfărat pe Cluseret pentru ținuta lui nepatriotică și mișelească. La vestea des. re apropierea Prusacilor, Cluseret a părăsit Parisul și prin diferite orașe din țeară a cerat să răscole lumea în contra republicei, dar' nu i'a succes. Aceasta a fost toată activitatea acestui vechiu și învățat soldat, în timpul când patria sa gema sub loviturile sângeroase ale invasiunii prusiene. Pe timpul de urgență al comunarilor Cluseret numai de cât s'a ivit la Paris, și și a ridicat spada asupra compatrioților sei, în contra armatei. Ca singur pricaput în asemenea trebă nefaste, a ajuns ministru de războiu al comunarilor, ofieru, care i'a fost numai de scurtă durată. După zdrobirea acestora Cluseret a fost osândit la moarte, dar' mai târziu i-s'a dat amnestie și a trăit și a murit uitat de lume.

Cea mai elegantă femeie din China. Cetitorii noștri vor fi probabil foarte mirați aflînd că în timpul de față femeia cea mai elegantă din China nu e alta de cât marchisa Li, scumpa soție a faimosului Li-Hung-Ciang.

După o revistă străină, unde găsim amănunte curioase asupra reginei model chineze, această venerabilă marchisă, care n'are mai puțin de 63 ani, ar avea una din cele mai garnisite garderobe. Într'adevăr, acolo se vîd mai bine de 3400. toalete, deosebindu-se una de alta, dar' toate de o mare bogăție. Cele mai multe sunt de mătăse. Unele au fost aduse din Paris, Londra și Viena de către Li-Hung-Ciang, din călătoria sa. Multe provin din

cele mai bune ateliere din Peking și Japonia. Se remarcă înțelegerea mai mult de 500 mantile, blăni, rochii și jachete imbișuite pe cari marchisa le poartă eara, care e foarte aspră acolo. Cea mai mică din ele costă de la 1800—2000 franci, toate bișnurile fiind cât se poate de frumoase. Dna Li mai are apoi vre-o 50 de peruci, așa că își poate schimba coafura de 5—6 ori pe zi.

Sferturi din viață pierdute.

Un filosof, voin să treacă peste un riu mare, s'a rugat de un luntraș bătrîn, făgăduindu-i plată bună, numai să-l ducă până dincolo. Bătrînul i-a răspuns:

— Cu plăcere te oi duce, dar bani nu ți cer. Mă hrănesc din pescărie. O să-mi dai și d-ta un bogdaproste.

Apoi făcu trei cruci; filosoful se aue în luntre și văsluează moșul din putere.

După ce se depărțară bine de mal, filosoful întrebă:

— Numai pescar ai fost în viața d-tale, moșule?

— Numai, domnule.

— Atunci să știi dela mine, c'ai pierdut un stert din viață degeaba.

— O fi, domnule.

— Dar de algebră știi?

— Nu se află la noi în sat d'al de astea, domnule.

— Atunci dela mine să știi: ai pierdut de geaba jumătate din viață.

— O fi și asta, domnule.

— Dar astronomie știi?

Și, văzînd că moșneagul nici nu mai răspunde, ci numai dă din cap că nu:

— Trei sferturi din viață le-ai pierdut degeaba.

— Dar d-ta, domnule, nu cumva ești filosof?

N'au însă bietul filosof vreme să răspundă, căci cum se aflau la mijlocul rului, se năpusti o furtună și valurile în carînd dădură luntrea cu gara n jos, resturnînd în apă luntraș și filosof.

— Filosoafe, a înota știi?

— Nu, moșule, bolborosii filosoful căsîndu-se să se ție de-asupra valurilor.

— Apoi ține te colea bine de haina mea, că, de unde nu, și-ai pierdut toate sferturile din viață degeaba.

ULTIME ȘTIIRI.

Războiul buro-englez.

Londra, 25 August. „Standard“ primește din Pretoria știrea, că numărul *Burilor* cari continuă a lupta se urcă la 20.000. Ei au alimente și munițiuni destule. La apus de *Machadodorp* generalul Botha are 5000 oameni ear' la *Dalmanatha* 2000, cari lucrează zdravîn la întărirea pozițiilor ce ocupă. O altă parte mai mare de *Buri* sunt la nord de *Belfast*, avînd tunuri cu ei. *Presidentul Kruger* este la *Druckwatter*. În *Transvaal* de sud mai ales, *Burii* sunt foarte dispuși să urmeze lupta de *guerrilla*.

ECONOMIE.

Cereale (bucate).

De aci încolo prețurile pe piețe se scotesc în coroane și după 50 chilograme, ear' nu ea și până acum, după marea metrică (100 chilograme).

Prețurile dela 24 August n.

din Budapesta

Grâu în Octombrie . . .	cor. 7.67—7.68
Secară	6.17—6.19
Ovăș	5.85—5.37
Cucuruz pe August	6.17—6.19

Prețurile dela 24. August

din Arad:

Grâul cel mai bun . . .	cor. 7.23—7.40.
Cucuruz	5.25—5.45.
Secară	5.06—5.08.
Orz	5.50—5.60.
Ovăș	4.60—4.80.

Editor: Aurel Popovici Bareianu.

Red. respuns: Ioan Russu Șirianu.

Nouă carte didactică. Tocmai acum a apărut în tipografia „Tribuna Poporului”: „Geografia comitatului Arad” pentru clasa III. a școlilor populare, scrisă de Damaschin Medre, învățător. — Manual aprobat din partea Ven. Consistor aradan și ilustrat cu mai multe figuri și hărți geografice.

Deși manualul se extinde peste 9 coale în format 4° mare, cu tipar (litere noue) ales și frumos aranjat, prețul unui exemplar e numai 35 cr. — Noua carte didactică e singura de acest fel pentru școlile noastre populare și va face serviciul mari tuturor învățătorilor români, fără osebire de confesiune.

„Foala Pedagogică”, ce deja în al IV-lea an apare lunar în Sibiu, în întindere de două coale, sub direcția dlui prof. Dr. D. B. Barcianu, are în Nr. 7 (din Iulie) următorul cuprins:

Cuvânt rostit de prof. Dr. D. P. Barcianu cu ocaziunea încheierii anului școlar 1899/1900 de la seminarul arhidiececesan Andreian, la 29 Iunie 1900. — Iubileul de 50 de ani al școlilor medii gr.-or. din Brașov. — Modele de lecțiuni: Parabola lui Iesus Christos despre Samarieanul îndurător, lecție din religie pentru anul al V-lea, de Dr. Ioan Stroia. — Din literatura școlară de Dr. I. Stroia. — Informațiuni. — Felurimi.

Abonamentul pe an: 6 coroane. — Ca unica foaie bună și de specialitate, ce-o avem pe terenul pedagogic, o recomandăm călduros tuturor învățătorilor noștri.

Invitare la abonament

Deschidem prin aceasta abonament pe al doilea semestru la

„TRIBUNA POPORULUI”

Cu condițiunile de abonament, însemnate și în fruntea foii, cari sunt cele următoare:

In Monarchie:	
Pe un an	Cor. 20.—
Pe 1/2 an	10.—
Pe 1/4 an	5.—
Pe o lună	2.—

Pentru România și străinătate:

Pe un an	franc 40.—
--------------------	------------

NUMERII DE DUMINECA

pot fi abonați deosebit, ca foaie pentru popor, cu cor. 4 pe an, având o întindere de 8 pagini, cele 4 pagini a 4 foi de zi, plus un adaus poporal de la pagină.

Domnii abonați sunt rugați a grăbi cu reînnoirea abonamentelor pentru regulata expedare a foii.

Abonamentele se fac prin mandate postale și anume pentru un timp, care începe cu prima și se termină cu ultima luni.

Este în interesul dlor abonați, ca adresele să fie însemnate cât se poate de corect și legibil. Domnii abonați vechi sunt rugați a lipl pe mandatul postal adresa tipărită dela fâșiile, în cari li-s'a trimis „Tribuna Poporului” până acum.

Administrația

„TRIBUNA POPORULUI”

LICITAȚIUNE MINUENDA.

Pe baza încuviințării Venerabilului Consistor diecesan din Caransebeș dedată 26 Iulie 1900 Nr. 2115/1900 13 se escrie licitațiune minuenda pentru acoperirea turnului cu aramă și repararea acoperământului, dela biserica gr.-or. rom. din Ohaba-mutnic, cu prețul de exclamare 2450 coroane.

Licitațiunea se va ține la 20 August (2 Septembrie) 1900 la 9 ore a. m. în școala din loc.

Planul și specificațiunea de măsuri și spese se pot vedea ori-și când la oficiul comitetului parochial din Ohabamutnic.

Intreprinzătorii se vor prezenta la fața locului, unde li-se vor face cunoscute condițiunile lucrului.

Cel-ce voiește a primi lucrul va trebui să depună vadiu de 10 %. Numai măestri esperti și cu renume bun se vor admite la licitațiune.

Ohabamutnic, din ședința comitetului parochial ținută la 3/16 August 1900.

Ioan Lăpăduș,
paroch și președinte.

Solomon Stan,
not. com. parochial.

483 2-3

Banca generală de asigurare mutuală.

„TRANSILVANIA”

423 14-59

ÎN SIBIU.

asigurează pe lângă cele mai favorabile condițiuni:

1. în contra primejdiei de foc și de exploziuni; clădiri de ori-ce fel, mărfuri, produse de câmp, mobile ș. a.;

2. pe viața omului în toate combinațiunile, precum: asigurări de capitaluri în cazul morții și pentru terminuri fixate, de zestre și de rente.

Deslușiri se dau, și oferte de asigurări se primesc din comitatele: Arad, Bichiș, Bihor, Ciănad, Caraș-Severin, Timiș și Torontal

Agentura principală din Arad.

Strada (Széchenyi Nr. 1. casa dlui avocat Dr. Virgil Bogdan etagiul II.) precum și prin agenturile cercuale și speciale.

Imprumuturi ieftine pe amortisație

Recomand în atențiunea on. proprietari de pământ și proprietari de case în Arad-centru, că prin mijlocirea mea pot obține până la cele mai mari sume și pe lângă condițiuni foarte favorabile

imprumuturi ieftine amortisaționale cu amortisație de 15-50 ani.

Nu comput înainte nici un fel de remunerație, convertesc datorii vechi, de asemenea la dorință anticipez de la mine cheltuielile de intabulare.

Provocându-mă la faptul, că de mai mulți ani la foarte numeroși inși i-am împlinit spre cea mai mare mulțumire a lor trebuințele de imprumuturi, rog cu toată stima pe on. domni proprietari de pământ și proprietari de case, ca în propriul lor interes cu deplină încredere să se adreseze mie cu afacerile lor de imprumuturi.

Imprumuturile sunt pe camete de 4% 4 1/2 și 5%

pe lângă amortisare corespunzătoare din capital

Institut de împrumut pe imobile și moși 453 14-14

Szűcs F. Vilmos

ARAD, F6-ut Nr. 5, vis-à-vis cu moara Széchenyi.

Respons se dă numai dară la întrebările ce se fac se adună și marcă poștală.

Institut de cură,

deschis de dimineața dela 6 ore până la 7 ore seara

(abstrăgând orele dela 9-11 în. am.)

La dispoziția publicului stau următoarele mijloce de lecuire:

Scaldă în lumina electrică:

1. Reumă, podagră, aprindere de nervi (ischias), dureri la coaste și la față, nevralgia, aprindere de pelița peptului și a foalelui, otrăvire cu metal (argint viu, zinc, argint, plumb).

2. Morburi de sânge (cu ajutorul curei de mercuriu și Iod), îngrășarea peste măsură, grăsimea de inimă, aprindere de pelița rinichilor, boala de zachăr (diabet).

3. Anemia, nevrasenia (slăbirea nervilor), nervositatea.

4. Morburi de piele învechite, scrofule, luparea etc.

După felul boalei, scaldă aceasta poate fi urmată de lecuirea cu apă rece, de masagiu sau împachetare. — Intrebuințarea odată costă: 1 fl. 25 cr.; 15 bilete: 15 fl.

Camere pentru inhalație, după metoda dela Gleichenberg Ems, pentru aprinderi acute și învechite de gâtlee, de plumani, cum și pentru dilatare de plumani și astma. — Intrebuințarea odată costă: 75 cr.; 15 bilete: 9 fl.

Cura cu apă-rece. Intrebuințarea odată: 60 cr.; 15 bilete 7 fl.

Gimnastica svedeză pentru întărirea reconvașențelor cu musculatura slăbită, pentru întărirea băieților și a oame-nilor desvoltați, cari sufer de morburi de inimă și de strim-tarea coșului peptului.

Taxa lunar: dela 10 fl. în sus, după-cum e felul casului de boal.

Fie-care bolnav să bucură de căutarea ce i-o prescrie medical său propriu, sau după sfatul ce însumi i-l dau. Ori-ce îndeplinire a curei se întreprinde sub veghierea mea personală.

Dr. A. HECHT,

450 24-24

Arad, strada Templom, palatul Minorităților. Telefon: Nr. 270.